

weinig of niets van het samengaan der Duitse en Russische revolutie.

Men heeft ons wel gezegd dat dit taktiek was. Aangenomen dat dit juist is, dan was deze taktiek verkeerd. Het was een politieke fout van den eersten rang. Uit te spreken wat is, lijkt ons een plicht, vooral in tijden van revolutie. Wel zouden konsekwente naturen als Rosa Luxemburg en Liebknecht, zijn aangeland op het goede punt, maar wij zoeken de waarborgen niet in de natuur, het karakter van personen, maar allereerst in beginselen. Al weten wij zeer goed dat beginselen niet door te voeren zijn zonder personen van karakter, juist als oppositie hebben wij dit ervaren. Hoe Rosa en Liebknecht op dit punt zoo beperkt waren, het bestek van dit artikel laat niet toe dit uit te werken, zonder te veel van ons onderwerp af te dwalen.

Lenin's taktiek is verreweg superieur, vergeleken met die van Luxemburg en Liebknecht. Deze fout heeft zich gevonden, gelijk meerdere fouten der Duitse kameraden.

De vrede van Versailles, een punt van het allergrrootste belang voor de politiek van het internationale proletariaat, juist op dit zeer gewichtige punt, hebben ook de Duitse kommunisten ernstig gezondigd.

Als men in „De Nieuwe Tijd“ de stellingen gelezen heeft over den vrede aan Duitschland opgelegd, afkomstig van de kommunistische partij in Duitschland, dan ziet men dat ondanks alle schitterende stellingen, de eenige mogelijke stelling heeft ontbroken, verwerping van den vrede van Versailles. Op dit kardinale punt waren de Oostenrijksche kommunisten beter, want dezen verwerpen het tekenen van den vrede der geallieerden. In het orgaan der Oostenrijksche kommunisten heeft men kunnen lezen dat de revolutie in Oostenrijk juist zoo zwak stond, gelijk in Hongarije, omdat het Duitse proletariaat en zijn voorhoede, niet alleen niet belet heeft om den vrede te tekenen, maar zelfs niet de geringste propaganda in die richting heeft gemaakt.

Al waren Liebknecht en Luxemburg toen niet meer in het leven, zeker was dit mede een erfstuk van hun te beperkte politiek. Het steeds staren naar het binnenland, de rest van reactionairen, officieren, jonkers en sociaal-patriotten die men in de eerste plaats in het oog hield, maakte hen ongevoelig voor de gevolgen van hun taktiek voor de overige wereld. De meening van de Oostenrijksche genooten is in dit opzicht treffend juist.

Men moet o.i. toegeven dat de kommunistische partij in Duitschland bijna even slecht georiënteerd is op het gebied der buitenlandse politiek als de onafhankelijken. Uitzonderingen daargelaten. Dit feit moet men niet verhallen of bemantelen.

Wanneer Pannekoek in „De Nieuwe Tijd“ zegt dat het Duitse proletariaat zich heeft onderworpen aan het Entente-Imperialisme, dan is dit artikel een bewijs voor Pannekoek's beweging. Dit is de nederlaag van het Duitse proletariaat, dat het dit heeft gedaan. Deze nederlaag is niet zonder schuld van de kommunistische partij in Duitschland tot stand gebracht. Na een jaar van hevigen strijd tusschen kommunisten en de overige richtingen in de beweging, kan men rustig zeggen dat de wereldrevolutie op Duitschland nog te weinig heeft ingewerkt, zooals ook de taktiek die tot de wereldrevolutie leidt. Het Duitse proletariaat kan evenmin zegenpreken als de overige proletariaten, zonder een juiste taktiek te volgen tegenover het Engelsch-Amerikaansch imperialisme.

Daarom zeggen wij uit het diepst van ons hart: leve de revolutie van het Duitse proletariaat tegen het Engelsch-Amerikaansch imperialisme. Leve het eenheidsfront van het Duitse en Russische proletariaat tegen het wereld imperialisme!

Verbetering.
Aan den kop van dit blad staat vermeld No. 3, dit moet zijn No. 4.

F. Domela Nieuwenhuis. †

Op 18 November stierf een man, zelf voortgekomen uit de bourgeoisie, die brak met zijn klasse om het proletariaat te dienen, Domela Nieuwenhuis. Hij was een van de eersten uit Dit zullen de arbeiders nooit vergeten, hoe uiteenlopend de meeningen ook mogen zijn over het tweede politieke tijdperk van zijn leven, na de motie Hoogezand-Sappemeer, die het meedoen aan verkiezingen door den Soc. dem. Bond verwierp.

De groote diensten die Domela Nieuwenhuis aan het proletariaat heeft bewezen in de storm en drangperiode, in den eersten tijd van de Nederlandsche arbeidersbeweging, toen zijn woord de massa electriseerde, zijn niet hoog genoeg aan te slaan. Als agitator in de arbeidersbeweging, bezat hij een kracht, als niemand na hem heeft bezeten. Daarnaast, of in de eerste plaats ware beter, was Domela Nieuwenhuis een man van sterken wil, tot het onbuigzame toe. Een wil die men alleen kon eerbiedigen, zooling die met het proletarisch belang in overeenstemming was.

De historische omstandigheden waarin Domela Nieuwenhuis optrad, hebben er niet toe medegewerkt om naast den wil, den agitator den zelfkriticus in Nieuwenhuis wakker te roepen. De resultaten van dezen toestand zijn dunkt ons tasbaar voor iedereen die begrip heeft van de eischen der arbeidersbeweging, de man, de kracht, de intellectueel was van de beweging. Daarnaast waren velen, maar die velen waren niet de gelijken van Nieuwenhuis. De beweging verder te ontwikkelen dan Nieuwenhuis haar gebracht had, was hen niet mogelijk naast Domela Nieuwenhuis.

Hiermede was het historisch hoogtepunt van het kunnen van Domela Nieuwenhuis bereikt.

Dit in volken ontvang en diepte te begrijpen, te waardeeren, en te meten met een historisch maatstaf, plaatst Domela Nieuwenhuis in het volle licht van de historie van zijn tijd. Geen eerlijk man zal Nieuwenhuis vergelijken met Marx, Lassale of Bakounine. Maar gemeten aan de Nederlandsche omstandigheden, aan het milieu waaruit hij kwam en de klasse waarvoor hij zich heeft gegeven, naar dien maatstaf was hij een man die uitstak ver boven de middelmaat van zijn tijdgenooten in Nederland, die zijn kunnen in dienst stelde van een zaak die door de bourgeoisie werd gehaat en... dit was het vreeselijk, door het proletariaat nog niet gekend en op de meest krasse wijze werd tegengewerkt met steenen en straatvuil.

De man afkomstig uit de burgerij die opkwam voor het socialisme werd gehoord door bourgeoisie en proletariaat.

Dit is de eer en roem van Domela Nieuwenhuis, gelijk het een eervolle plicht was om dit te ondergaan, van allen die zijn medetanaat, dat hij opkwam, in een tijd, voor een zaak, die schier hopeloos scheen.

Een strijter geweest te zijn en nimmer tot de bourgeoisie teruggekeerd te zijn als persoon, niet meer tot het rijk der levende behoort, F. Domela Nieuwenhuis. Het zijjende proletariaat zal van hem steeds liefdevolle herinnering in zijn hart bewaren. Wanneer wij thans voor altijd afscheid van hem nemen, is dit onder de kreet:

Domela Nieuwenhuis is dood, leve de revolutie!

De sociaal patriot Kolthek en de interventie in Rusland.

Het orgaan van de S.P. „Recht voor Allen“ van 15 November bevat een stuk, getiteld: „Op voor de revolutie“.

In het bewuste artikel stelt Kolthek den eisch: onmiddellijke opheffing van de blokkade

tegen Rusland; onmiddellijke erkenning van de revolutionaire regering in Rusland.

Dit doet ons eenigzins vreemd aan, in verband met het jongste verleden van Kolthek en met zijn in den wereldoorlog gevolgde taktiek. Hij was het toch die bijna den geaan „De Telegraaf“. Een blad wat naast „De Toekomst“ van Steinmetz, fel opkwam voor de andere coalitie van aanstichters van den we. eldoorlog, de geallieerden en geassocieerden. De clown van het entente imperialisme, Schröder, de gesnedene uit het journalistieke serail van Holdert, vertegenwoordiger van de gele pers in Nederland, dit gezelschap was niet vriendelijk gezind aan de Bolschewiki.

Burgelijke journalisten namen zelfs hun ontslag aan deze krant, zoo b.v. de heer Schotting, want deze omgeving was hun te vies, een omgeving die hem en anderen tot spionnediensten noodzaakte, in dienst van een anti-smokkelbureau van den heer Holdert.

Kolthek was aan „De Telegraaf“ blijkbaar een gezien man, want hij wist anderen te helpen aan de adellijke betrekking van journalist aan dit afkooksel van de Northcliffe pers in Nederland.

Kolthek wist gedurende zijn Telegraafperiode geen woord te vinden tegen den oorlog, tegen de interventie der geallieerden in Rusland.

Dit spreekt vanzelf voor den „beginnelman“ Kolthek. Want Kolthek vond een overwinning voor het proletariaat, het beste voor de wereld, had „De Telegraaf“ ook.

Waarom durft Kolthek de konsekwentie van zijn ententeimperialistisch standpunt nu niet aan, door de gevolgen van de overwinning der Entente te aanvaarden, in den vorm van de tusschenkomst der geallieerden in Rusland?

Want deze overwinning van het imperialisme van Engeland en Amerika heeft Kolthek zeer bewust gewild.

De verschenen nummers van het blad „Recht voor Allen“ wijzen dit ten overvloede nog eens uit. Toch gaat Kolthek door voor revolutionair, mede een gevolg van het verkeerde standpunt van Wijnkoop en van Ravesteijn, die krachtens hun eigen uitgangspunt, Kolthek moeilijk iets hadden kunnen verwijten en steeds en voortdurend met de S.P. samen gaan.

Met het feit van de samenwerking tusschen S.P. en C.P. wordt aangetoond, hoe gering het verschil is tusschen politici als van Ravesteijn en Kolthek.

Wij zouden hiermede gevoelig van deze zaak kunnen afstappen, ware het niet dat deze zaak nog een anderen kant heeft die van niet minder belang is, want onmiddellijk moet bij iedereen de vraag rijzen, waarom politici van het slag Kolthek, zoo opkomen tegen de interventie in Rusland, zoolen ten onzent als in Engeland of Frankrijk.

De spitsburgers Longuet, Macdonald en meer anderen, houden zich met hetzelfde handwerk bezig. Deze heeren die steeds achter hunne regering stonden, met inbegrip van hun arbeidersbeweging, maken dezelfde zonderlinge grimassen als burger Kolthek. Geen wonder voor hen, die de diepere oorzaken van dezen schijnbaren ommekeer van deze politici meenen te kennen.

Wie was het die in ons land sprak van de „russische ziekte“? Kolthek. Thans wil de wonderdocter, de kwakzalver Kolthek deze „russische ziekte“ laten voortwoekeren.

Dit is raadselachtig. Dit raadsel kan alleen opgelost worden, niet alleen voor Nederland, maar ook voor andere landen, zoo men wil bedenken wat de gevolgen zouden zijn van de overwinning van Engeland, Frankrijk en Amerika op de radenregering van Rusland, voor geheel Europa en de verdere wereld.

Wordt vervolgd.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Kommunistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Lijnbaansgracht 297 boven, Amsterdam

1e Jaargang No. 5
December 1919

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 0.50
per half jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgr. 297boven, A'dam

Bericht aan de Abonnees.

De Administratie zal beginnen met de kwitanties p.p. aan te bieden.

De Administratie zal beschikken over het gehele bedrag van een jaar, zijnde f 1.— plus de inningskosten. Voor diegenen die hebben bericht voor een half jaar Abonnee te willen worden, geldt dit niet. Dezen betalen f 0.50 en de kosten der inning.

De Administratie.

De geallieerden en de vrede met Sovjet-Rusland.

De beweging der arbeiders op den 21sten Juli die aanvankelijk iets scheen te beloven en gericht was tegen de tusschenkomst der geallieerden in Rusland, is bijna over de gehele lijn niet op gang gekomen. Alleen in Italië heeft de partij en de vakbonden een beweging in het leven kunnen roepen die volkomen is geslaagd. Ook het Duitse proletariaat, speciaal de Berlijnsche arbeiders kwamen in verzet tegen de interventie. Communisten en onafhankelijken gaven hierbij den toon aan.

Het Engelsche proletariaat deed niets. Geheel in tegenstelling met de leer der Tribune bleef het dadeloos. Op den 1sten Februari 1918 schreef van Ravesteijn onder het hoofd „Oorlog“ „Wij hebben in Engeland een ontwikkeling, die lijnrecht tegengesteld is aan die in Duitschland. Daar de eertijds socialistische partij in haar meerderheid tot een bende regeringsagenten geworden, wier enig streven naast persoonlijke verrijking en afzetterij, nog gericht is op het in bedwang houden der massa's. In Engeland de eertijds volslagen burgerlijke arbeiderspartij onder invloed van de actie der Engelsche „Extremisten“ (machtig in een groot aantal vakverenigingen) en thans ook onder dien van de Russische Revolutie, steeds meer neigend naar radicale eischen op het gebied der binnenlandsche politiek en op het gebied der buitenlandsche een krachtigen druk op de regering uitoefend“.

Van een krachtigen druk op de buitenlandse politiek bleek niets op den 21sten Juli. De profetie van de Tribune, de zaligspreking van de Engelsche sociaal patriotten, die „onder invloed“ van de uiterste elementen hadden moeten handelen, daarvan is niets terecht gekomen. Engeland en Frankrijk hebben dan ook steun verleend aan de generaals Koltschak, Denikine en Joedenitsch.

Dat het offensief van deze, onder hun bewind staande legers is mislukt, is niet de schuld van de Fransche en Engelsche arbeiders en hun diverse vakbonden en socialistische partijen vereenigd.

Alleen de roode legers komt de verdienste toe de contra-revolutionaire legers te hebben achteruit gedrongen.

Da leuze, vrede met Rusland, geen interventie, is buiten Rusland vrijwel waardeeloos gebleken, omdat deze leuze niet werd gesteund door daden. Maar ook als leuze geeft ze een defensieve, een verdedigende en geen offensieve positie aan. De verdedigende stelling is

voor de arbeiders niet de beste nog de juiste. Want officieel heeft b.v. Lloyd George verzekerd dat Engeland zijn troepen heeft teruggeroepen uit Rusland.

Na het einde dan dit jaar zou geen steun meer worden verleend aan Koltschak en Denikine. Verder is medegedeeld — kort geleden — dat Sovjet Rusland maar vrede moest sluiten met de genoemde legerhoofden; Engeland stond daarbuiten.

Dus er is vrede met Rusland. Engeland kan niet helpen dat deze generaals vechten met de roode legers!

Indien dus de arbeidersbeweging blijft bij de leuze: vrede met Rusland, dan is reeds veel bereikt. Blijft nog de blokkade het hongereerde democratie. Engeland, Frankrijk, Amerika en Japan (de laatste zetelen in Sovjet-Rusland).

Het is duidelijk dat vrede met Rusland en het blijven der blokkade gehandhaafd door de vlot der geallieerden, tegenstrijdige dingen zijn. Maar van het standpunt der wereldrevolutie is daarmee nog niets bereikt, met de leuze: vrede met Rusland.

Want hoe zal de vrede zijn door de geallieerden aan Sovjet-Rusland opgelegd?

Zal zulk een vrede zijn naar het model van Versailles, van Saint-Germain? Een vrede openlijk aan Duitschland en aan Duitsch-Oostenrijk? Er kan o.i. geen twijfel zijn op dit punt. Een vrede gesloten door de geallieerden met Sovjet-Rusland zal harder, wreeder, meedoogenloos zijn als met de overblijfselen der Centrale Mogendheden.

Hoe groot zal het roode leger mogen zijn dat Rusland op de been mag houden?

Sovjet-Rusland zal zich moeten ontpoppen! Welke gebieden zal Sovjet-Rusland moeten afdanken? Hoe groot zal de schadeloosstelling zijn die Sovjet-Rusland moet geven aan de geallieerden? Welke onderpanden zal Sovjet-Rusland moeten geven om waren of credit te verkrijgen?

Zal Sovjet-Rusland niet eerst in een grondwettelijke regering moeten veranderen, voor dat de geallieerde democratie ooit een verdrag wil sluiten met wat dan nog over blijft van het tegenwoordige Sovjet-Rusland?

Dit zijn geen kwesties die men negeeren kan als men spreekt over vrede met Rusland. Slechts zij die voortdurend over Rusland schrijven en spreken uit een oogpunt van binnenlandsche politiek, behoeven of kunnen deze vraagpunten negeeren.

Want men kan voor Sovjet-Rusland niets doen als men het imperialisme der geallieerden niet aanvalt. Eerst met het wapen der kritiek en later met de kritiek der wapenen.

Dit is en blijft de kern van de taktiek als men iets wil doen voor Sovjet-Rusland. Het is daarom zeer begrijpelijk dat degenen die deze taktiek niet aanvanden thans de mogelijkheid in uitzicht stellen van een geallieerde vrede met Rusland, (van welken aard deze vrede zou zijn, laten de helden in het duister) op grond van de onrust in de onderscheiden landen van het Britsche Imperium.

Het komt niet op in de hoofden der lieden, daarvoor zijn zij te verziend nietwaar, om de

zaak zoo te stellen: kan het Britsche Imperium dulden, dat een Rusland bestaat, toegevoegd met een strijdvaardig miljoen leger, wat het Imperium steeds kan bedreigen? Een zot die het geloof, een gek die het aanneemt.

Heeft daarvoor Engeland en Amerika tegen het leger van het Duitse imperialisme gewat met de marine een bedreiging was voor de heerschappij van Engeland over de wereld? En zou de heerschappij van een zegevierend Duitsch Imperialisme niet een reuzenmacht hebben gevormd tegen het Amerikaansch Imperialisme?

Zou Engeland gestreden hebben tegen deze gevaren evenals Amerika, om door een vrede met (Sovjet-Rusland) — een wezenlijke vrede — opnieuw een land met meer inwoners als Duitschland, met grootere economische mogelijkheden, met een revolutionair leger als stootwapen, een bedreiging te laten worden voor de heerschappij van Engeland en Amerika? over de wereld?

Van een neiging tot vrede met Sovjet-Rusland is bij de geallieerden geen sprake.

Half December kon men in de bladen o.m. lezen: „Lloyd George heeft in het Lagerhuis over de vreescontenatie meegedeeld, dat er belangrijke besprekingen zijn gehouden over den toestand in Rusland.“

Nauwgezet is nagegaan over dit punt, evenals over alle andere aangelegenheden, zijn de Bondgenooten het volkomen eens geworden. De besluiten inzake Rusland kloppen volkomen met de politiek, die reeds aan het Lagerhuis is uiteengezet.

De „Daily News“ trekt uit de beantwoording der vragen de volgende conclusies:

1e. Wij streven niet naar een vrede met Sovjet-Rusland.

2e. Als de Bolsjewisten vrede wenschen te sluiten, hebben zij zich te wenden tot Denikin.

De „Daily News“ heeft geen ongelijk gehad. Een dag na dit bericht las men: In het Lagerhuis deelde Harmsworth in antwoord op een vraag mede, dat de Britsche vertegenwoordiger te Kopenhagen een brief van Litwinof had ontvangen, maar daar hij niet gemachtigd was, mededeelingen van die zijde in ontvangst te nemen, was het schrijven teruggestuurd zonder geopend te zijn.

In antwoord op een nadere vraag betreffende deze handelwijze, het beletten van de ontvangst van bolsjewistische vredesvoorstellen zeide Lloyd George: Als de bolsjewiki vrede wenschen te sluiten, moeten zij vrede sluiten met de lieden met wie zij oorlog voeren, namelijk met Denikin, Koltsjak en andere troepenmachten. Zij moeten eerst den onderlingen vrede tot stand brengen. (Toejuchingen).

De Fransche Minister President is van de zelfde meening als deelnemer aan de Parijsche conferentie, waarover Lloyd George uitsluitel gaf in het Lagerhuis.

Op 23 Dec. werd uit Parijs gemeld: In de Kamer heeft Clemenceau een verklaring afgelegd betreffende zijn bezoek aan Londen. Ten aanzien van de Oostenrijksche kwestie is de grondslag voor een bevredigende overeenkomst gelegd. Het vraagstuk betreffende Constantinopel is nog onopgelost. De mogelijkheid bestaat dat ten opzichte van de kwestie

van Fiume een oplossing zal worden gevonden welke voor alle partijen aannemelijk is.

Wat Rusland betreft, zoo weigeren Frankrijk en Groot-Britannië niet slechts met de Sovjet-regering vrede te sluiten, doch zelfs met haar te onderhandelen.

De Kamer keurde de bespreking met 48 tegen 71 stemmen goed.

Blijft dus over wat Lenin onlangs aanbeval een revolutie ook in de Entente-landen, waarmee tegelijk de druk zal verdwijnen op Ierland, Britsch-Indië, Egypte; voor alle gebieden die Frankrijk bezit geldt dit evenzeer. De leuze: vrede met Rusland is onvoldoende, negatief.

Alleen door de daad is Rusland en het heele proletariaat te redden van den ondergang die het bedreigt door het wereld-imperialisme.

Het wereld-imperialisme valt voortdurend het proletariaat aan, maar het proletariaat niet het wereld-imperialisme.

Voor het Rusland der Sovjets wil zeggen: strijden tegen den vrede van Versailles, van Saint Germain, tegen den Volkenbond, tegen het bondgenootschap der overwinnaars in allen vorm, voor de revolutie in de landen der overwinnaars van den wereldoorlog.

De sociaal-patriot Kolkhek en de interventie in Rusland.

Slot.

De juiste gevolgen van de overwinning der geallieerden, de volle zwaarte van den druk der „democratie“ zou dan in werking treden en dan niet alleen voor de overwonnen landen.

Wat men noemt „de arbeidersbeweging“ N.A.S., S.P., Engelsche arbeiderspartij, Fransche vereenigde partij, zouden aangevallen worden, na den geslaagden aanval op het rade Rusland.

De leiders die de verrotting van hun eigen politiek zeer wel kennen en terdege weten dat zij niet alleen voor de overwonnen landen, betekenissen zouden kunnen bieden tegen den algemeenen aanval der regering, zouden het finaal afleggen tegen een coalitie van heel de bezittende klasse. Dit zou hen duur te staan komen. Ze zouden daarbij alles verliezen en niets winnen als... gevangenisstraf en vervolging.

Hun instinct wijst hen hierbij den weg. Deze reactie moeten zij voortkomen door speeches in het parlement, door woorden, door dreigementen van ga-met-je-handen-van Rusland af of ik bega een staking, door conferenties met den eersten minister en meer doeltreffende reformistische middelen. Zoo wel het grootste eigenbelang van deze politici, fel ophitsen tegen de Bolsjewiki, opkomen voor de democratie, tegen de dictatuur van het proletariaat en tegelijk tegen... de tusschenkomst van de regering die zij hielpen aan de overwinning. Het is mede hun schuld dat de interventie in Rusland plaats heeft, steunpilaren als zij waren van hun eigen „beter“ imperialisme tegen het slechte Duitse imperialisme.

Nu keeren de kleinburgers zich tegen de krachten die zij zelf in het leven hebben geopen, sterk gemaakt.

Tegen deze machten opkomen wil zeggen: zijn kop wagen, zetels op het spel zetten, aanhang en populariteit verliezen. Deze gevolgen willen zij keeren. Dit is mogelijk, alleen op voorwaarde dat men de bolsjewistische taktiek volgt.

Tegen de geallieerden, tegen de contra-revolutie, de wereldrevolutie.

Maar dit willen de Longuets-Macdonald-Kolkhek typen niet.

De tamme heeren roepen in angst thans uit: handen af van Rusland, handen af van mijn arbeidersbeweging, handen af van mijn Kamerzetel, want gaat Rusland er aan, dan gaan wij er ook aan. Ja, wij verstandige,

gematigde lieden zouden anders wel eens revolutionair moeten worden, dat past ons toch minder op onze leeftijd, met onze stand, onze ontwikkeling. Daarom, brave geallieerden bescherm ons en onze arbeidersbeweging en houdt je handen thuis. Wees toch verstandig het kost zooveel geld uit de landskas, het steunen van Koltschak e. a. Wij hebben geen medelijden met de kleine politici, de spitsburgers. Want wij hopen eerlijk dat de historie deze overblijfselen van een corrupte politiek, van lafheid, eigenbaat en berekening spoedig zal laten verdwijnen.

Het standpunt van de leiders der Communistische Partij en de Derde Internationale, inzake den Volkenbond.

Het is een veelvuldig op den voorgrond tredend verschijnsel van de in politieke partijen en vakverenigingen georganiseerde arbeiders, dat zij bijna nooit vermogen door te dringen tot de werkelijke politiek die hun leiding volgt, en doorgaans alleen in het oog houden de revolutionaire woorden in volksvergaderingen of parlement gezint. Zij zien slechts den buifenkot der zaak en laten zich vangen door het kabal, zoo's vroeger het woord Socialisme en ieder die zich daarmee tooiden den arbeiders de oogen verblinde, moeten wij het thans weer beleven dat dit zeke met het woord communisme gebeurt; want de propaganda zooals die tegenwoordig wordt gevoerd, moet er wel toe leiden dat ook het communisme hier in Nederland, slechts een woord tegen inhoud wordt. Wie toch de politiek der communisten volgt, zal aantonds moeten toegeven dat volkomen in strijd wordt gehandeld, en daar komt het toch op aan, met de zoo schoone woorden in vergaderingen en courants gezint. Want al al heeft „De Tribune“ nu nog zooveel telegrammen uit Rusland, wij laten ons daardoor niet verblinden en houden slechts de lijnen langs welke zij haar politiek ontwikkeld in het oog.

Herinneren wij er aan dat Troelstra in 1905 een rede hield naar aanleiding van de Russische revolutie en dat ondanks de door Troelstra gesproken woorden, waar niets op aan te merken viel, in dat zelfde jaar, de heele partij door hem aan de liberalen werd overgeleverd? Nog eens, men hanteer slechts de politiek in het oog, het andere is maar bijzaak, al kan het ook niet gemist worden.

Om onze lezers te laten zien dat de politiek der communistische partij in overzamen tegenstelling staat met die der Bolsjewiki, laten wij hier twee citaten volgen. Het eene is uit de stellingen over de „Volkenbond“ aangenomen op het congres der Communistische Internationale, gehouden te Moskou van 2-6 Maart 1918. Het andere is uit een rede gehouden in de Tweede Kamer door de afgevaardigde der Comm. Partij, Dr. v. Ravesteijn.

„Gezien deze, binnen de Entente zelf tot uiting gekomen onverzoonlijke tegenstellingen zal de „Volkenbond“ — ook wanneer zij op papier tot stand komt — slechts (wij spatieeren) de rol van een heilige alliantie der kapitalisten ter onderdrukking van de proletarische revolutie te spelen krijgen. De propaganda vóór den „Volkenbond“ is het beste middel het revolutionaire bewustzijn van de arbeidersklasse te verwarren.

Inplaats van de leuze eener Internationale van revolutionaire arbeidersrepublieken, wordt de leuze van een internationale vereeniging van schijn-democratie, welke door een samengaan van het proletariaat met de burgerlijke klassen tot stand zal komen, gesteld.

De Volkenbond is een bedriegelijke leuze, waarmede de socialistische verraders in op-

dracht van het internationale kapitaal de krachten van het proletariaat verdeelen en de imperialistische contra-revolutie steunen.

De revolutionaire proletariërs in alle landen van de wereld moeten tegen de idee (wij spat.) van Wilson's „Volkenbond“ een onverzoonlijken strijd voeren en zij moeten hun stem verheffen tegen het toetreden van deze bond, van roof, uitbuiting en imperialistische contra-revolutie“.

Hier volgt het in de Tweede Kamer gesprokene van Dr. van Ravesteijn.

„De publieke opinie ten onzent inzonderheid de groote pers heeft anderszins niets anders gedaan dan het denkbeeld, het ideaal van den Volkenbond, dat voor de niet reactionaire elementen in Engeland en Frankrijk hoe langer hoe meer op den voorgrond kwam, te denigereen, of althans er minachtend de schouders voor op te halen. Ik bedoel de z.g. Société des Nations, League of Nations.

De Volkenbond zal volgens onze meening twee dingen kunnen worden. Hij zal kunnen worden een reactionair instrument in de handen van de groot kapitalistische kringen, of hij zal kunnen worden een instituut, waardoor werkelijk de volken in hun geheel meer invloed krijgen op de verhoudingen en waardoor de Volkenbond zal kunnen worden een drijkraacht naar een betere en andere maatschappij. Maar dat zal geheel afhangen van de houding welke de volken in de verschillende landen ten aanzien van dien Volkenbond aannemen, m.a.w. of de revoluties in de verschillende groote landen en wij willen dus hopen ook in de kleine landen, de overhand nemen ja dan neen. Dan zal uit den Volkenbond onder invloed der arbeidersklasse groeien een bond, die werkelijk een bond is, van verbonden naties en niet een bond zal zijn van financiers ter onderdrukking der Vrijheid.“

De oppervlakkige lezer, de doorsnee arbeider die nu eenmaal geen gelegenheid heeft of neemt, om elk woord van het gelezene op de punt van zijn tong te proeven en slechts een algemeene indruk van het gelezene in zich laat bezinken, zal toch direct, indien hij onbevooroordeeld is, bemerken dat beide citaten over het zelfde onderwerp, een andere geest ademen. Daar wij echter niet kunnen volstaan met hierop te wijzen, moeten wij deze citaten erich ontleiden om te kunnen bewijzen dat de meening daarin weergegeven inderdaad tot een andere gedachtenwereld behooren, een andere politiek tot grondslag hebben.

Allerleest moeten wij vaststellen dat het onjuist is dat de groote pers ten onzent de idee van den Volkenbond denigereet. Integendeel de burgerlijke pers hier te lande en in de geheele wereld mogen wij wel zeggen, huldigt even als van Ravesteijn de idee van den Volkenbond. Zij heeft echter uit kapitalistische overwegingen kritiek op dezen Volkenbond, dat is de waarheid die ieder kan controleren en die ook heel logisch is. Van R. is van meening dat de Volkenbond zal kunnen worden een drijkraacht naar een betere en andere maatschappij. De Derde Internationale is van meening, dat de Volkenbond slechts de rol van een „heilige alliantie der kapitalisten tot onderdrukking der proletarische revolutie“ zal kunnen vervullen. Een niet gering verschil over een zelfde zaak.

Hier is dan ook volgens de Derde Internationale een onverzoonlijke tegenstelling aanwezig, want zij zegt, dat tegen de idee van den Volkenbond, tegen het denkbeeld, tegen de leuze, (zie het citaat) door de proletariërs aller landen een onverzoonlijke strijd moet worden gevoerd. Ieder ziet hierboven dat juist het tegendeel wordt gedaan.

Van Ravesteijn verdedigde de idee, tegen de zoogenaamde aanraders daarvan, in casu de burgerlijke pers.

Het heet dat verder dat het van de houding der volken en de revoluties in de groote

landen zal afhangen of deze „Volkenbond“ werkelijk een drijkraacht zal worden naar een andere en betere maatschappij.

Wat er van die revoluties terecht komt indien haar ideaal voorloopig niet verder reikt als de Volkenbond, kan ieder licht begrijpen. Van den strijd der arbeidersklasse die zich thans meer en meer op het gebied der buitenlandsche politiek voltrekt, komt dan evenwel terecht als van de strijd der S.D.A.P. op het gebied van de binnenlandsche politiek in een vorige periode van den klassenstrijd. De grondslag was toen het liberalisme. Bij de leiders der Comm. Partij is de grondslag, het Soc. imperialisme, dat is de Volkenbond.

Theo.

Underschrift van de redactie. Het stuk van den schrijver heeft eenige aanvulling noodig. Dit jaar sprak v. Ravesteijn volgens „De Tribune“.

„Hoe staat het nu met dien Volkenbond? Wij hebben dit debat gevoerd onder de noodlottige coincidentie, dat de Amerikaanse senaat bij het vredescontract heeft aangenomen de reserves, welke door het kapitalistisch b'ad bij uitnemendheid „De Nieuwe Courant“ terecht dooende reserves zijn genoemd.

De Volkenbond is in het hart getroffen, doodelijk gewond. De cynische kapitalisten, die heerschen in den Senaat der Vereenigde Staten, wier doodelijke menschevrijdheid niet geveenaard worden, hebben het wicht geworpd vóór het daglicht had aanschouwd.

De kringen, die verder kijken dan hun neus lang is, hebben er een diepen indruk van gekregen, o.a. in Engeland. Spr. wijst op Sir Robert Cecil en de „Times“, die getuigenis afleggen van den ernst van den toestand hierdoor geschapen voor de bezittende klassen en Regeeringen. Door dat optreden van den Senaat der Vereenigde Staten is elke grondslag tot een reorganisatie op de basis dezer maatschappij verdwenen.

Het beste propagandamiddel dat sinds eenige jaren hen bezield heeft om de volken te vervullen met de hoop op een nieuwe wereld, die niet zou zijn van socialistische aard, is vernietigd. Dat zien de kapitalistische vertegenwoordigers zeer goed.“

De „noodlottige coincidentie“ van het debat van R. en zooals Schaper zei, de sabotage van den Volkenbond is wel heel treurig.

Alleen gelooven wij niet aan de sabotage van den Volkenbond. Hij komt toch tot stand, zei het ook met meer ophoud. De Senaat van Amerika maakt reeds aanstellen door compromissen te doen, wat het doen moet, compleet deel te nemen aan den Volkenbond. Maar ook zonder den Senaat komt den bond der overwinnaars. Dit tot troost en opbeuring van v. Ravesteijn.

Neen deze „noodlottige coincidentie“ oftewel samengaan, zal de geassocieerden geen haar krommen, ook al blijft de Unie tot na de Presidentsverkiezing afzijdig. O, dat v. R. toch tot zoolang geduld moge hebben. Neen, het „noodlottige“ zal ons wel bespaard blijven, anders behelven we ons maar met een Volkenbond van Italië, Frankrijk, Engeland en de staatjes die deze landen hebben in het leven geroepen tijdens den oorlog, plus de Neutralen.

De grondslag voor een reorganisatie op de basis dezer maatschappij, blijft toch. Overigens begrijpen we den zielstoestand van v. R. wel een beetje. Gedurende den oorlog — zie bovenstaand artikel — was hij voor den Volkenbond. Dit blijkt ook nu uit hetgeen hier volgt uit „De Tribune“ van 2 April 1918.

„De werkelijke meening van „De Tribune“ en de partij ten opzichte van het punt in kwestie is natuurlijk deze, dat, indien de Algemeene revolutie den wereldoorlog nog niet vermag af te lossen op elk willekeurig ogen-

blik, de terugcringing van het Duitse imperialisme, tijdens de verwezenlijking van de doeleinden van Wilson e.s. na den oorlog, betere kan en biedt voor de rev. ontwikkeling in alle landen, aan de overwinning van de Middellijken.“

Ook thans treurt v. R. nog steeds over de verre geliefde. De verwezenlijking van de doeleinden van Wilson e.s. na den oorlog, is dichter bij dan v. R. denkt. Overigens blijkt uit de rede van v. R. bij de oorlogsgrootheid niet dat hij den Volkenbond als geheel verwerpt. Wel sprak hij zich uit tegen de aansluiting van Nederland — als wij tenminste goed begrepen hebben — bij den Volkenbond.

Dit is in het geheel niet voldoende. Wij herinneren er in dit verband aan, dat verscheiden leden van de Zwitsersche arbeiderspartij in het p.a.l. ment ook tegen de aansluiting hebben gestemd, toen onlangs de Zwitsersche Kamer besloot tot toetreding bij den Volkenbond.

Toch zijn deze heeren volstrekt niet revolutionair in den zin van Lenin en Gorter. Ook zij, de Zwitsersche tegenstemmers, bestrijden niet het imperialisme der geallieerden uit een oogpunt der wereldrevolutie, evenmin als het verdrag van Versailles, dat van R. aanvaardt.

Teekenen van verval.

De houding door sommige leidende personen van de zoogenaamde revolutionaire arbeidersbeweging bij enkele belangrijke zaken aangenomen, eischt onzerzijds een ernstige bespreking. Wij bedoelen:

a. De samenwerking tusschen het N.A.S. en het N.V.V., waartoe op het onlangs gehouden congres tot bestrijding van de duurre, eene samenwerking tot stand gekomen op een volkomen revisionistisch program.

b. De motie door van Ravesteijn in het parlement ingediend, tot nationalisatie van het grondbezit.

c. De motie Wijnkoop in den Amsterdamsche Gemeenteraad inzake steun aan Weenen.

Deze drie punten wenschen wij in één artikel te bespreken, omdat o.i. de houding door de verschillende „revolutionaire“ leiders hierbij aangenomen in het resultaat is van dezelfde oorzaken. Sinds den „vrede van Versailles en de inzinking van de Duitse revolutie“ is in de revolutionaire arbeidersbeweging hier te lande een duidelijk waarneembare verslapping ingetreden.

Gedurende den oorlog is er ontzeggelijk eenige beweging bij de Nederlandsche arbeiders merkbaar geweest, al meet men de betekenis hiervan niet overschatten. De leidende organen van de „revolutionaire“ arbeidersbeweging, zoowel van de politieke, zooals die in hoofdzaak vertegenwoordigd wordt door de C.P., als van de vakbeweging, vertegenwoordigd N.A.S. zijn er niet in geslaagd van deze min of meer spontane en incidenteele beweging te maken een werkelijk doelbewuste en duurzame revolutionaire beweging.

In Nederland hebben de politici van de C.P. ondanks alle woordenpraal van de propagandisten partij in wezen een politiek gevoerd die gelijk is aan de door de marxisten steeds en zoo heftig bestreden opportunistische en in den grond verderfelijken theorie van Bernstein „het einddoel is niets, de beweging is alles“.

De propagandisten van de C.P., die zoolang „predikers in de woestijn“ waren, wilden eindelijk het middelpunt worden van eene beweging, ook al moesten zij ter bereiking van dit doel een slechte taktiek volgen. In plaats van de moeilijke maar eenig juiste taktiek, de massa's op te voeren tot revolutionair inzicht en strijd, volgden zij een andere

de gemakkelijke en schijnbaar meer tot resultaten leidende, die van af te dalen tot het geestelijk en politiek lage peil van de Nederlandsche arbeiders. De gemiddelde Nederlandse arbeider was anti-Duitsch, dit was b.v. ook het geval bij groote groepen syndicalistische arbeiders.

Hiernaar richtte zich de propaganda van de C.P. Ook het N.A.S. heeft van den oorlogstoestand gebruik gemaakt, het heeft door een oppervlakkige propaganda, tegen de „modernen“ gericht, een groot aantal leden gewonnen. Maar hoevel het naar buiten een soort paracé-politiek voerde, werd het onverschelde vakverenigingsreformisme sterker in het N.A.S. Een bekrompen leidersklijke beheerschte de gansche taktiek van dit vakverbond.

Het werd een beweging van „revolutionaire“ woordenpraal naar buiten, van reformisme in de werkelijkheid. De leiding van de C. P. heeft ook dit niet ingezien of willen inzien. Zij hield het N. A. S. steeds de hand boven het hoofd, prees het als „revolutionaire vakbeweging“ en liet de partij zelfs een motie aannemen, waarin zij haar voorkeur voor het N. A. S. uitsprak. Reeds toen wezen wij herhaaldelijk op de reformistische en sociaal-imperialistische neigingen van het N. A. S.

De leiders van de C. P. deden hier wat ze in de buitenlandsche politiek ook deden. Zij pasten zich aan het achterlijke N. A. S. aan. Deze beginselloosheid heeft zich nu gewroken. Het N. A. S. heeft het masker afgeworpen en gaat met de modernen samen in den strijd tegen de duurre onder de bekende leuzen van „socialisatie van alle daarvoor geschikte bedrijven“ en wettig erkende medezeggenschap van de vakverenigingen in de officieele organen, belast met het onderzoek en de bestrafing der woekerpraktijken, zooals het in de motie, aangenomen op dit congres, heet.

Het N. A. S. heeft bij deze kwestie getoond geen inzicht in de werkelijke ontwikkeling van het kapitalisme te hebben. Immers de thans heersche duurre is een gevolg hiervan, dat het de kapitalistische maatschappij onmogelijk geworden is, in de behoeften der groote volksmassa's te voorzien. De duurre is dus niet van voorbijgaanden aard, maar is een noodzakelijk gevolg van het voortbestaan der kapitalistische maatschappij. De strijd tegen de duurre moet dus zijn een directe strijd tegen de kapitalistische maatschappij.

Iedere agitatie, die dezen strijd tegen het kapitalisme niet vooropstelt, is een poging om de arbeidersmassa's van den werkelijken strijd af te houden. Dit contra-revolutionair karakter heeft dan ook de agitatie van deze beide vakcentrales. Dit blijkt niet alleen uit de middelen, die zij aanbevelen ter bestrijding van de duurre, maar vooral ook uit de toelichting tot de aangenomen motie.

Zooals wij reeds uit de motie geciteerd hebben zijn deze middelen in hoofdzaak socialisatie en medezeggenschap der vakverenigingen. In onze bespreking van de artikelen van Dr. van der Waerden hebben wij uitvoerig aangetoond, dat de socialisatie is een contra-revolutionaire eisch, die de arbeiders afhoudt van den strijd om de verovering van den macht. Eerst wanneer het proletariaat de politieke macht veroverd heeft, wanneer het de heersche klasse gewonnen is, kan het de productie volledig reorganiseeren.

Wij wijzen er nog op, dat dit is de meening van alle werkelijk revolutionairen, internationaal! Het N.A.S. stelt zich op het standpunt van de bevordering der productie binnen het raam van het kapitalisme. Het aanvaardt de medezeggenschap der vakverenigingen.

„Het Volk“ zegt dan ook terecht, dat het N.A.S. zich op het standpunt van de maatschappelijke „opbouw“ stelt. Het constateert, dat Lansink en Stenhuis beiden willen „de politiek van de werkelijkheid“. Zij zoeken elkaar, zij reiken elkander de hand.“

Wij meenen, dat deze toelichting van „Het Volk” volkomen juist de werkelijkheid weergeeft. Inderdaad is er geen verschil meer tusschen de leiding van het N.V.V. en die van het N.A.S. 1)

Verder heeft op dit congres Lansink Jr. openlijk verklaard, dat hij tegen het Radensysteem is, welks werking hij niet voldoende zeide te kennen, iets wat wij van dezen man die blijkbaar niet verder ziet dan de toren van zijn geboortedorp, ergens in Twente, gaarne aannemen. Het is opmerkelijk hoe groote invloed menschen afkomstig uit de intellectueel-achterlijkste deelen van het land, hebben op de Nederlandsche arbeidersklasse.

Wij aarzelen niet, het door het N.A.S. gekozen standpunt: medezeggenschap van de vakverenigingen in de belangrijke economische kwesties verwerpelijk te noemen. Het is de „oplossing”, die wordt aangegeven door alle reactionaire arbeidersleiders in binnen- en buitenland. Het is de verankering van de arbeidersbeweging in de kapitalistische wetgeving. De arbeidersbeweging, die zich op deze wijze laat vastleggen, vervult daarmee dezelfde functie, die de waakhond voor zijn meester vervult en de medezeggenschap van die arbeidersbeweging is dezelfde als van den waakhond. Hij mag blaffen als er gevaar dreigt. Het is het aanvaarden van de verantwoordelijkheid binnen het raam van het kapitalisme, overgebracht naar de economische organisatie van de kapitalistische maatschappij. De arbeiders, die dit systeem aanvaarden, ontnemen zich daarmee zelf de vijandigheid van beweging, heffen hun zelfstandigheid op, schakelen zich zelf als revolutionaire krachten uit, worden, zooals de heer v. d. Waerden zegt, „elementen, die in de wending het vaste verzet tegenwoordigen.”

Het is opmerkelijk, dat de N.A.S.-leiding, die gedurende den oorlog zoo flink heeft helpen schelden op de „Scheidemann-bende”, thans dezelfde tactiek aanvaardt als de Duitse regering Ebert-Noske, de tegenwoordige huurlingen van het Entente-kapitaal.

De Ebert-Noske regering wil eveneens de medezeggenschap van de vakorganisaties, en verzet zich tegen het Radensysteem. Dit is juist één van de groote geschilpunten tusschen de revolutionairen en de meerderheidsocialisten in Duitschland.

Het karakter van dit congres wordt, meenen wij, ten duidelijksten gedemonstreerd door de woorden van Stenhuis, dat de proletarische dictatuur „de grootste ramp voor de arbeiders is, omdat zij is de dictatuur van onafgewerkte studenten en decadente bourgeois.”

Hiertegen protesteerde Lansink niet, maar hij beaamde deze opvatting, door te beweren dat het radensysteem is „de dictatuur van enkele politieke kopstukken.” Het is tekenend voor de geestelijke saamhorigheid van deze beide revisionisten, dat zij het over deze zaak zoo volkomen met elkaar eens waren. Maar het is toch wel een ongehoorde brutaliteit van „kopstukken uit de vakbeweging als deze Stenhuis die den geheelen oorlog met een „decadente bourgeoisie” hebben samengewerkt om deze belediging tegen de heldhaftige Russische communisten te durven uiten. En beter kon het reformistisch karakter van het N.A.S. niet gedemonstreerd worden dan door het feit dat het samenwerkt met kerels die zulke taal durven spreken. Het belooft dan ook wat als „Het Volk” van deze nieuwe eenheid tusschen

1) „Het Volk” ziet hier beter de werkelijkheid dan de vertegenwoordiger der C.P. in den Amsterdamsche Raad, Roodveldt, die in dezen raad verklaarde, dat hij het samengaan van N.A.S. en N.V.V. „volstrekt geen historisch moment acht, maar een doodgewoon samengaan voor een enkele zaak, zooals zoo vaak voorkomt.”

Lansink en Stenhuis zegt dat „indien in Nederland een toestand groeide als in 1918 in Duitschland, men hen niet zal beheeven aan te sporen, om de leiding der samenleving in handen te nemen, dan zullen zij het uit zich zelf doen.” Dit belooft ons dus een herhaling van het sociaal-patriottisch regiem in Duitschland. Ook in dit land zullen de reformistische „kopstukken” de leiding van een eventuele revolutie op zich nemen, om deze revolutie in het moeras te voeren.

Er zal nu in de „Tribune” misschien wel eenig geschreeuw opgaan tegen deze openlijke reformistische verklaring van het N.A.S. maar wij moeten er op wijzen, dat de verdedigers van de C.P. tot zulk een critiek niet het recht hebben. Immers zij zelf zijn het geweest, die ondanks dat ieder, die iets dieper keek, die door de franje van revolutionaire woordclane heen de werkelijkheid zag, wist dat de N.A.S.-leiding geen revolutionaire tactiek wilde, wazrvoor deze leiding dan ook het inzicht in de kapitalistische ontwikkeling ontbrak, steeds het N.A.S. verdedigden, zelf een tactiek van critiekloos samengaan met het N.A.S. wilden en die om dit samengaan hun geheele propaganda bedreven hebben. Zij hebben zich schuldig gemaakt aan de verzecceling van de werkelijkheid behreurend het wozen van het N.A.S. De vruchten hiervan kunnen de moei praters van de leiding van Wijkkoop e.s. nu plukken. Hun gemis aan critiek, hun laksch geloof, dat als er maar een beweging komt de ontwikkeling van de verhoudingen die „vanzelf” wel in de revolutionaire richting zal leiden, hebben er toe bijgedragen, dat het N.A.S. nu openlijk het te ontferme volgt.

Doeh niet alleen hierom mist „de Tribune” het recht tot critiek op het N.A.S., ook de tactiek van de Kamerfractie van de C.P. gaat in de richting van het reformisme. Want wat is de motie van v. Ravesteijn tot nationalisatie van den grond als middel tegen de duurte anders dan dezelfde reformistische tactiek, die het N.A.S. en het N.V.V. voorstaan?

Waarom zou nationalisatie van een grond een revolutionaire eisch en socialisatie van de industrie een contra-revolutionaire zijn?

Waarom probeerde zij „opmerker” van „de Tribune” ons wijs te maken, dat het eere goete revolutionaire tactiek is en het andere slechte contra-revolutionaire?

Vanwaar die sofistij, die jezuitische tekstuitlegging in „de Tribune”?

Een partij die een opportunistische tactiek voorstaat, moet komen tot bedrog om haar tactiek te verdedigen.

In het artikel van genemde „opmerker” in „de Tribune” van 28 October j.l., waarin hij deze dubbelslachtige politiek verdedigt, constateert hij, dat de duurte is „het noodzakelijke resultaat van de moderne economische ontwikkeling van het kapitalisme” en is verder dat nationalisatie van het grondbezit „onder het kapitalistisch stelsel zeer wel mogelijk is”.

De opvatting, dat de duurte resultaat is van de tegenwoordige fase van de economische ontwikkeling is volkomen juist.

Daarom echter zal nationalisatie van den grond aan deze duurte niets veranderen, zoolang het kapitalisme blijft bestaan. Wij zien het aan het voorbeeld van Rusland, daar kan zelfs de proletarische dictatuur, in het nauw gebracht door den greep van het Entente-kapitaal, de kwestie van de levensmiddelenchaarschte, niet op bevredigende wijze oplossen. Dit zal dus in Nederland, waar het kapitaal nog oppermachtig heerscht, zoo oppermachtig, dat zelfs z.g. „revolutionairen” niet meer vertrouwen op de zelfstandige klassenmacht van het proletariaat, natuurlijk nog sterker zijn dan in Rusland.

De nationalisatie van het grondbezit tast de kapitalistische macht in den Staat niet aan. Het is in werkelijkheid niets anders dan het

standpunt van v. d. Waerden, overgebracht op agrarisch gebied. Iedere reorganisatie van de productie binnen het raam van de kapitalistische maatschappij is een versterking van de kapitalistische Staat, een versterking, waarvan een vooruitziende bourgeoisie gebruik zou maken, zoodra dit voor haar noodzakelijk zou worden, d.w.z. zoodra de arbeiders werkelijk de politieke macht aan de bourgeoisie dreigen te ontnemen.

De politieke verhoudingen zijn de uitdrukking van de klasseverhoudingen, een groep, die de reorganisatie van de productie vooropstelt, erkent daarmee, dat zij het vertrouwen in den zelfstandigen strijd van het proletariaat heeft verloren. Hoe volkomen wij gelijk hebben, dat de motie v. R. hetzelfde inhoudt als de socialisatie-plannen van v. d. Waerden blijkt o.a. ook uit datgene wat „Opmerker” in het zelfde artikel opmerkt, n.l. dat tot „de landbouw in den ruimsten zin van het woord” ook behooren „de productietekken, die de industrie voorzien van grondstoffen, zooals: steenkolen, ijzererts enz.”

v. d. W. baseert zijn socialisatie-plannen op het feit, dat de productiviteit van den arbeid verhoogd moet worden. „Opmerker” zegt dat de „productiekracht” (het fraaie woord is van Opmerker) van den landbouw verhoogd moet worden. Wij stellen dus vast, dat de communistische kamerfractie dezelfde tactiek wil als het reformistische N.A.S.

Tekkenend voor deze tactiek is, dat deze politici voor hun standpunt niet openlijk uitkomen: zij willen van twee wallen eten.

Zooals in de buitenlandse politiek de communistische partij het vertrouwen in de zelfstandige klassenmacht van het proletariaat heeft opgegeven, en zij vertrouwen op de overwinning van een der imperialistische groepen, zoo is het ook in de binnenlandsche politiek; Niet de verovering van de politieke macht van het proletariaat zal de duurte opheffen, maar „de verhooging van de productiekrachten” in den landbouw!

Het derde geval, dat wij willen bespreken, omdat ook daarbij het onwaarschijnlijke karakter van de politiek der C. P. leiding zoo overheld in het daglicht treedt, is het voorstel Wijkkoop in den Gemeenteraad om honderdduizend gulden voor Weenen af te staan. In „de Tribune” werd echter het voorstel van de vijf vakcentrales om voor Weenen een dag extra te werken een contra-revolutionair plan genoemd. In het nummer van 17 December zegt van der P., dat de arbeiders door dit middel toe te passen, toegeven, dat alleen intensieve arbeid de arbeiders en de gansche menschheid uit het moeras zal kunnen helpen.

Wij onderschrijven deze opmerking van v. d. P. volkomen en willen er nog aan toevoegen, dat naar onze meening deze steun aan Weenen door de arbeiders niets anders is dan arbeiders-philantropie. Geen philantropie kan het hongerende Weense proletariaat helpen uit den nood, waarin een misdadig regiem van imperialisten en van aan het Entente-kapitaal onderworpen sociaal-patriotten het gestort hebben, maar de strijd van de Oostrijksche arbeiders tegen het regiem van de Ententeknechten, die thans in Oostenrijk mogen regeren. Vooral echter de strijd van het proletariaat van de West-Europesche landen tegen den misdadigen blokkade-oorlog, kan Oostenrijk bewaren voor den dreigenden hongerdood.

De inzinking van de Duitse revolutie, het gemis aan strijdlust, aan inzicht en aan revolutionairen wil van het proletariaat in de Ententelanden en ook in de neutrale landen is het waardoor de Ententeheerschers hun moorddadig cordon des doods nog steeds kunnen handhaven, waardoor miljoenen proletariërs en hunne kinderen aan den hongerdood worden prijsgegeven. (Slot volgt.)

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Lijnbaansgracht 297boven, Amsterdam

1e Jaargang No. 6
Januari 1920

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementprijs bij vooruitbetaling f 1.- per jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgr. 297boven, A'dam.

Bericht aan de Abonnees.

De Administratie zal beginnen met de kwitanties p.p. aan te bieden.

Gelieve s.v.p. geld gereed te leggen.

De Administratie zal beschikken over het geheele bedrag van een jaar, zijnde f 1.— plus de inheemskosten. Voor diegenen die hebben bericht voor een half jaar Abonnee te willen worden, geldt dit niet. Dezen betalen f 0.50 en de kosten der inning.

De Administratie.

De Iersche kwestie en de revolutie in Engeland en de overige wereld.

De Britsche kapitaalmagnaten die versterkt uit den wereldoorlog zijn te voorschijn gekomen hebben niet alleen gedurende den krijg, maar ook na den oorlog hevig te kampen met de Iersche pachters en boeren. De stelselmatige uitplundering van Ierland, het onteigenen van de inheemsche bevolking, het uithongeren, onderdrukken en overweldigen van een heele natie, met alle middelen van economischen, politieken en militaire aard, dat is het werk geweest van Engeland in Ierland sinds eeuwen.

De hongersnooden, de ontvolking van Ierland waren resultaat van deze politiek, waartegen schijnbaar tevergeefs, tal van opstanden hebben plaats gehad. Deze helden zijn echter niet gestorven zonder sporen achter te laten in de geschiedenis van hun land. En al stierven zij niet voor onze idealen, toch heeft dit niet verhinderd dat b.v. in de 19e eeuw onze mannen Marx en Engels, met diepe belangstelling deze worsteling der Ieren hebben gade geslagen. Zij waren daarbij niet alleen toeschouwers maar gaven zelfs steun aan den strijd der Ieren.

De zelfstandigheid der Iersche natie was voor Marx en Engels in de eerste plaats een wapen gericht tegen de Engelsche heerschende klasse. Verzwakking van Engeland door afscheiding van Ierland, dat was hun parool. De geschiedenis van den wereldoorlog die schijnbaar is geëindigd met de vrede van Versailles, een oorlog die Engeland zeer heeft versterkt, maakt het thans meer dan ooit noodig Engeland te verzwakken in het belang van het Engelsche en van het heele wereldproletariaat.

De werkelijke belangen der wereld zijn ten zeerste gemoeid met de Iersche kwestie, met de absolute zelfstandigheid van den boer en pachter in Ierland. De constituering der Iersche natie, kan de volken in Britsch Indië aanleiding geven — om dat zijn er meer als 300 miljoen — om het juk van Engeland af te schudden.

De gevolgen voor de wereld van het proclameren der Iersche republiek kan men niet te hoog aanslaan, mits de nationale zelfstandigheid niet de wapens in de hand wordt veroverd op Engeland. De guerrilla, de boycot tot den openlijken opstand tegen het militair schrikbewind van Lord French, het kan een voorbeeld worden voor alle volkeren die onder het juk staan van het Engelsche Imperialisme. Deze strijd zal zwaar zijn, omdat Ierland zeer gemakkelijk van alle verkeer met

de buitenwereld kan afgesneden worden door de vloot van Engeland. Buitendien zijn alle militairen hulpmiddelen in Engelsche handen. Wapens moeten van buitenaf in Ierland worden gesmokkeld. Een industriele natie is de Iersche in de eerste plaats niet. De aardrijkskundige ligging van Ierland, de stand der economische ontwikkeling, factoren die ten nauwste verband houden met de mogelijkheid van militaire krachtsinspanning, ze zijn zeer ongunstig in Ierland. Toch heeft zelfs de krachtsinspanning die de Ieren thans weten te ontwikkelen, Engeland genoopt, Ierland iets, een schijn van zelfstandigheid te geven of althans de belofte ervan. Een wet zal worden ingediend die Ierland een parlement zal schenken. Een vertegenwoordiging die zovoel zal te zeggen hebben als onze Provinciale Staten. Dat dit minder is dan niemandal, begrijpt men zeer wel in Ierland en ook in sommige liberale imperialistische kringen. Lloyd George heeft laatst verklaard, dat een afscheiding van Ierland Groot Britannië in een eventueelen oorlog zeer zou verzwakken. De eerste Minister trachtte dit aanschouwelijk te maken door zijn hoorders voor den geest te roepen, wat er zou gebeurd zijn indien Ierland zelfstandig ware geweest, toen het Britsche Rijk in oorlog was met de Centrale mogendheden. Engeland zou in het veronderstelde geval dan in den rug aangevallen kunnen worden!!

Hier is Rosa, hier danst zij! De belangen van het Britsche Impirium zijn in strijd met de belangen der Iersche natie. Ierland mag veel, maar nooit zelfstandig worden!

Is het daarom verwonderlijk dat de Valera de leider van Sinn Fein, de Iersche organisatie der boeren en pachters in het politieke leven, onlangs in New York, waar de Valera verblijft houdt, heeft verklaard dat hij een overwinning der Centrale mogendheden heeft gewenscht? Revolutionair in proletarischen zin is Sinn Fein dus niet. Anders wenscht men niet de overwinning van het ene imperialisme over het andere. Een standpunt wat v. Ravesteijn en Wijkkoop ook innamen, die juist de overwinning van Engeland en Amerika hebben gewild. Zoo is dus de strijd van Sinn Fein de voorlooper van den strijd der onderdrukte volken in het Britsche impirium en tevens van het Engelsche proletariaat tegen het imperialisme, voor de radenrepubliek in Engeland en Ierland. Slaagt Sinn Fein niet, dan zal de wereldrevolutie Ierland vrij maken van de banden van het Engelsche imperialisme, zonder het historische tusschenstation van de Sinn Fein republiek.

Zoo men uit het voorgaande ziet, komen wij revolutionaire marxisten in bepaalde historische gevallen, voor het zelfbeschikkingsrecht der volkeren, voor de nationale zelfstandigheid, zoo dit meebrengt verzwakking, verbrokkeling, afsplintering van het imperialisme, in casu voor de verzwakking van het Britsche impirium. Het is daarom niet van alle belang ontbloot om hier te constateren dat de Engelsche Troelstra's die luisteren naar den naam van Henderson, Macdonald etc., de handlangers van het Britsche imperialisme, die steeds opkwamen voor het voortzetten van

den oorlog, voor de overwinning van hun beter imperialisme over het slechte Duitse, die zeer diep verontwaardigd waren over het lot van het kleine België, nooit opkwamen voor de Ieren in den zin als wij dit hebben uiteengezet. Zij kwamen op voor de kleine Naties, toen dit in het belang was van de contra-revolutie. Zoo voor Polen. Zooals ook Troelstra ten onzent. Zoo de heele tweede Internationale, het levende lijk. Reeds in het eerste nummer van ons blad, over: „Polen en de Wereldrevolutie” hebben wij aangetoond dat dit niet alleen geldt voor Troelstra, maar ook voor Wijkkoop en van Ravesteijn, die gedurende den oorlog voor Ierland (evenmin voor Britsch Indië; artikelen over dit onderwerp werden door de redactie Tribune opzettelijk verdonkeremaand) en nu ook na den oorlog niet, ondanks al de uitknipsels die hun handlangers zoo nu en dan over Ierland vertalen en onder de berichten buitenland komen.

Natuurlijk niets dan gebrek aan tijd zoo zal de brave Tribunereditie zeggen op het congres! Maar wij vestigen nu (8 maanden na den wapenstilstand op dit feit wederom de aandacht dat zij, de redactie Tribune steeds vergeten het Engelsche imperialisme aan te vallen, niettegenstaande Engeland overwonnen heeft en het dus geen kwaad kan, van hun eigen standpunt gezien, Engeland aan te vallen.

De communisten in Engeland die zeker den strijd der Ieren steunen, die weten dat de binnenlandsche politiek van Engeland voor een niet gering deel beheerscht wordt door de Iersche kwestie, zullen niet nalaten de Engelsche arbeiders op het voorbeeld van de Ieren te wijzen, die moediger optreden met de middelen waarover zij beschikken, dan de Engelsche arbeiders weten op te treden, met de middelen die zij kunnen hanteeren.

Want dit is het voorbeeld der Iersche boeren en pachters politiek en van zekere intellectuele kringen die hen aanvoeren in den strijd voor nationale zelfstandigheid, dat zij van geen compromis op dit punt willen weten. In tegenstelling met de Engelsche arbeiders, die nog geheel van de gedachte van het compromis uitgaan, in hun eigen strijd.

Daarom is de strijd van Sinn Fein van revolutionaire strekking voor de Engelsche revolutie. Want de strijd tegen elk compromis, kan de arbeiders in Engeland slechts brengen tot den directen strijd tegen het imperialisme.

De redactie van het maandschrift „De Nieuwe Tijd” en de oppositie.

Volgens de heerschende opvattingen in de arbeidersbeweging van Nederland — ook elders — zijn de leiders alles en de massa niets. Het spreekt vanzelf dat de elementen die de bewering hebben opgesteld, dat door de massa moet worden ingegrepen en niet meer den doorslag gegeven wordt door de leiders in vakvereniging of parlement, dus door actie van de massa, wij van het rijk der noodzakelijkheid in dat der vrijheid zullen komen, in theorie de oude zienswijze hebben